

[Justitsministeren.]

af de regler i lovgivningen, der knytter retsvirkninger til ægteskabet, bør kunne anvendes på visse ægteskabslignende forhold.

Med henblik herpå agter jeg at nedsætte en kommission eller et udvalg til at tage disse problemer op. Den pågældende kommission vil få til opgave at samarbejde med tilsvarende udvalg, som ventes nedsat i Finland og Sverige, såvel som med de udvalg, der måtte blive nedsat i Island og i Norge.

Jeg mener, at man ikke bør undervurdere betydningen af de ændringer, som forslagene her indebærer i forhold til gældende ret. Udvalgsbetænkningen viser, at der, som jeg nævnte, er gjort et meget stort og meget omhyggeligt arbejde med lovforslagene. Betænkningen viser også, at udvalgsmedlemmerne har givet afkald på at stille ændringsforslag, hvorom der ikke kunne opnås enighed i udvalget — noget, der også er blevet givet udtryk for her. Det er derfor naturligt, at man i indledningen til betænkningen har fremhævet en lang række problemer, som efter udvalgets opfattelse bør undersøges eller overvejes i den kommende kommission. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke for denne opregning af betydningsfulde problemer, som selvsagt vil indgå med meget betydelig vægt såvel i justitsministeriets overvejelser om udformningen af kommissoriet for den kommende kommission som i denne kommissions arbejde.

Jeg vil imidlertid i denne forbindelse gerne knytte nogle bemærkninger til udtalelsen i udvalgsbetænkningen om, at kommissionsarbejdet bør tilrettelægges således, at undersøgelserne og overvejelserne kan være tilendebragt inden for et rimeligt tidsrum, og hvor der peges på det ønskelige i, at kommissionens medlemstal ikke bliver for stort, og at der i videst muligt omfang skabes udvej for, at medlemmerne og sekretariatet frigøres fra andet arbejde under kommissionsarbejdet. I princippet er jeg naturligvis ganske enig i disse betragtninger, men må dog sige, at et rimeligt tidsrum er et relativt begreb. Hvis man blot kaster et blik på den lange liste over undersøgelser og overvejelser, som ifølge folketingsudvalgets egen betænkning bør

foretages af den kommende kommission, tror jeg, man må erkende ud fra en realistisk vurdering, at kommissionsarbejdet nødvendigvis må strække sig over nogen tid.

Når det fremhæves, at medlemstallet ikke må blive for stort, er der også tale om et relativt begreb. Jeg har ikke taget stilling til kommissionens sammensætning, men jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg på forhånd er tilbøjelig til at mene, at der netop på et område som det foreliggende kan være god grund til at overveje, om det ikke ville være rigtigt foruden de sagkyndige at lade parlamentarikere deltage i udvalgsarbejdet på lignende måde, som vi f. eks. har gjort det i færdselssikkerhedskommissionen.

Endelig må jeg fremhæve, at jeg ikke tror, det vil være muligt som medlemmer af kommissionen udelukkende at udpege folk, som vi kan tage bort fra deres almindelige arbejde. De mennesker, der skal være medlemmer af en sådan kommission, vil være højt kvalificerede folk, som vi ikke kan forvente kan tages bort fra det arbejde, de beskæftiger sig med, og det vil vel heller ikke være rimeligt. Det fører imidlertid til, at de ligesom bliver delt; de har noget af deres arbejde inden for kommissionen, og resten af deres arbejde er deres daglige bestillinger, men jeg tror ikke, det bliver let at ordne det på anden måde. Jeg vil gerne overveje, om det skulle være muligt, at sekretariatsarbejdet blev udført af personer, der ikke alene var fast knyttet til kommissionen, men som også i den tid, kommissionen arbejdede, var fritaget for andet arbejde. I det hele taget skal jeg i det omfang, det er muligt, søge at imødekomme udvalgets ønsker.

Naturligvis vil vi søge udvalgsarbejdet fremmet så meget som muligt, og jeg har blot med disse bemærkninger villet sige, hvor vanskeligt det kan være at tage disse hensyn fuldt ud. Jeg skal, som jeg nævnte, gøre, hvad jeg kan for i så høj grad som muligt at imødekomme udvalget.

Og så nogle få bemærkninger i anledning af ordførernes udtalelser.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen i, at det, vi tilstræber, er en ligestilling mellem kønnene. Jeg kan også se, at den ikke helt er gennemført her, men det er efter min mening et skridt på